

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ.

αἵτινες γίνονται εἰς τοὺς τόνους καὶ εἰς
τὰ μέλη διεπίθενται ἐπ' αὐτῶν αἱ
ὑφέσεις, αἱ διέσεις καὶ αἱ λοι-
παὶ ἄλλαι φθοραί.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΤΟΥ
ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΟΥ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.

ΕΚΔΙΑΖΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
EN ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ .

EN ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΤΟΥ ΒΙΛΑΕΤΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

— — —

1871.

ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗ
Δ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

« Ούκουν ἔνεστι πρᾶξις ἐν ἀνθρώποις, ἵτις ἀνευ Μουσικῆς τελεῖται. Θεῖοι μὲν ὄμνοι, καὶ τιμαὶ Μουσικῆς κοσμοῦνται. Ἐργαταὶ δὲ ἴδιαι καὶ πανηγύρεις πόλεων ἀγάλλονται· πόλεμοι δὲ καὶ ὁδῶν πορεῖαι διὰ Μουσικῆς ἐγείρονται· τε καὶ καθιστάνται. Ναυτιλίαι τε καὶ εἰρεσίαι καὶ τὰ χαλεκώτατα τῶν χειρουνακτῶν ἔργων, ἀνεπαχθῆ ποιεῖ τῶν πόνων γινομένη παραμύθιον ». (Ἀριστείδης Βιβλ. Β'. ἀριθμ. 66).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
UNIVERSITY OF CRETE

119451 *

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Φίλοι μουσικοί Όμογενεις!

Η πρόσδοτος έκάστης τέχνης καὶ ἐπιστήμης κατὰ πάντα
θρητηται ἐκ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν Κανόνων ἐφ' ὃν ἔκεινη βα-
σίζεται καὶ θεμελιοῦται. Ἀλλ' ἐνῷ κατ' εὐτυχίαν ἀπάσαι αἱ
τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι συνεπείᾳ τῆς ἀλγθείας ταύτης διέτρε-
ξαν σύχ οὐλίγα βίβλατα τοῦ ἐνδόξου σταδίου τῆς πρόσδοτος αὐ-
τῶν, ή Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ διστυχῶς καὶ πάλιπερ ἐν
παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ θεωρήθεσσα ως ἀναγκαῖα ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας διὰ τὸν ἵερον αὐτῆς σκοπόν, μόλις ἡλαξε τὸ πρώ-
τον σπουδῶν ἐπὶ τοῦ ὅπερι κατ' ἀρχὰς εὑρέθη ως πρὸς τὸν
πρόσδοτον ἐνεκα τῆς Ἑλλείψεως καταλλήλων διδακτικῶν βιβλί-
ῶν πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἐπιστήμης ταῦτης, καὶ οἶδον ὅ
λόγυς.

Οἱ Ἀείμνηστοι ἐφευρεταὶ τῆς Μουσικῆς τοῦ ἡμετέρου νέ-
ευ συστήματος ἐνεκκ τῶν τότε καιρικῶν περιστάσεων φιλ-
λησσαν εἰς τὰ διδακτικά των βιβλία περιορισμένως, συνεπτυγ-
μένως καὶ συνεπτικώς, ώστε δικαιούσαντα νὰ ἔννοη-
σῃ καὶ νὰ προσδέσῃ διγράγορα καὶ ως ἐκ τούτου παρηγενέτο
τῆς σπουδῆς εὐχαριστούμενος μόνον εἰς τὸ πρακτικὸν αὐτῆς
μέρος. Οἱ μουσικοδιδάσκαλοι ἀκολούθως μὴ καταγινόμενοι
εἰς τὸ θεωρητικὸν ἴλλα μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικόν, ἀφῆκαν αὐτήν
δχι μόνον εἰς δικαιούσαντα νὰ προσδέσῃ σπουδῶν, ἀλλὰ καὶ σχεδόν
τὸν παρηγενέτον.

Τὴν Ἑλλήνιν διθεν τῶν τοιεύτων διδακτικῶν βιβλίων με-
τάξα λύπης μου πρὸ καιρού θεωρῶν, ἀπεράσισσα ἐν' ἀναπλήρω-
σαι αὐτὴν καὶ συντάξω τοιεύτα βιβλία τὰ ὄποια καὶ εξετήσω,
ευρισκούλευθες πρότερον δσα μέχρι τοῦδε ὑπάρχονταν ἐκ-
δεδομένα καὶ ἀλλα τοιεύτα χειρόγραφα. Ἀναμένω τὰ τέλη

ἀναπλήρωσιν τούτων ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους μού, καὶ μὴ ἀξιωθεῖς, ἀπεφάσισα καὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν, ἀψηφών καὶ χόπους καὶ ἔξεδα διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ.

Ἐν πρώτοις λοιπὸν ἐπεχείρησα τὴν ἔκτύπωσιν τοῦ ίδη
ἀνά χεῖρας ὑμῶν βιβλίου ἐπιγραφομένου « Ἐρμηνεία τῶν
Μεταβολῶν τῶν γνημάτων εἰς τοὺς τόνους καὶ εἰς τὰ μέλη,
ὅτε τίθενται ἐπ' αὐτῶν αἱ ὑφέσεις, αἱ διέσεις καὶ αἱ λοιπαὶ
ἄλλαι φθοραὶ », βιβλίον διὰ τοῦ ὅποιου νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ φάλλῃ
ὁ μουσικὸς πᾶν μέλος εδδοχίμως.

Δεύτερον μετὰ τὴν ἔκτύπωσιν τούτου, θέλω ἐπιχειρῆσαι
τὴν ἔκδοσιν βιβλίου ἐπονομαζομένου « Θεωρητικὸν τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Μουσικῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μεθόδου»,
βιβλίον ἀφορὸν τὴν ἔζήγησιν πάντων τῶν περὶ αὐτὴν συμ-
βαίνοντων καὶ τρίτον μετὰ τὴν ἔκτύπωσιν τούτου, τὴν ἔκδο-
σιν βιβλίου ἐπιγραφομένου « ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ δι-
δασκομένη θεωρητικῶς ».

Δέξασθε οὖν, Φιλόμουσοί μου Ὁμογενεῖς, τοῦτο εὔμενῶς,
συγχωροῦντες μετὰ συμπαθείας τὰς ἀνθρωπίνους ἐλλείψεις
μου· ἡ ἐπιχείρησίς μου αὗτη δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὸ νὰ φανῶ
ἀνώτερος τῶν Ἀειδίμων ἐφευρετῶν, οὕτε καὶ τῶν ἀνωτέρων
μου μουσικοδιδασκάλων, ἀλλὰ διὰ νὰ συντελέσω τὸ κατὰ δύ-
ναμιν εἰς τοὺς συναδέλφους μου καὶ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦν-
τας νὰ διδαχθῶσι τὴν ὥραίαν τῆς Μουσικῆς ἐπιστήμην.

Εἴθε ἡ παρ' ὑμῶν ἀποδοχὴ τῆς παρούσης βιβλου νὰ γείνῃ
εδμενή, δπως ἐνθαρρυθῶ καὶ εἰς ἄλλας δύο ἐπιχειρήσεις μου.

Ἐρρωσθε

Ο Ἐκδότης

Ἐν Ιωαννίνοις 1. Ιουλίου 1871.

ΕΡΜΗΝΕΤΑ

ΚΕΦΑΛ. Α.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΦΕΣΕΩΣ.

Ἡ Υφεσις, δταν τίθηται εἰς ἓνα χαρακτῆρα δοτις ἀπαγγέλλεται διὰ τοῦ φύρογγου βού, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε ὁ φύρογγος αὗτος;

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἔχει φωνεῖται δῆλος τὴν φυσικήν του θέσιν ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματός του, καὶ ἀπὸ ἐλάσσων τόνος γίνεται ἡμίτονον τριτημόριον (1) ἐκ τμημάτων 4/12 τοῦ μείζονος τόνου· ἔχει φωνοῦμεν δὲ αὐτὸν τότε ἀναλόγως τοῦ διαστήματός του, μὲ δωνὴν δῆλον. Λεπτὴν καὶ ἀδύνατον τὸ δὲ ἄλλο ἡμίτονον, δῆλον. τὰ 5/12 τοῦ μείζονος τόνου, ἀφαιρεοῦνται παρὰ τῆς ὑφέσεως. (2)

Ἐὰν δὲ χρειασθῇ νὰ ἀναβῶρεν καὶ πέρσσοτερον τοῦ βού, ἐπὶ τοῦ ὅποιοῦ ἔτεθῇ ἡ ὑφεσις δῆλος, καὶ ἔως τοῦ Γα, τότε ποὺς ἀναβάνομεν;

Λαμβάνομεν τὰ 5/12 τοῦ μείζονος τόνου τὰ ἀφαιρεθέντα ἀπὸ τὸν τόνον Πα βού καὶ προσθέτοντες αὐτὰ εἰς τὸν τό-

(1) Τόνος ὀνομάζεται τὸ ἐπτὸ διαστήματα τῆς διατονικῆς κλίμακος Πα, Βου, Γε, Δι, Κε, Ζω, Νη, Ηχ. Όταν δὲ χωρισθῇ ἐν ἀπὸ αὐτὰ δίχα μὲν, δχι διως καὶ κατὰ μέσον ἀκριβῶς καὶ λιγοειδῶς τὸ διαστήματα, τὸ τοιοῦτον διαστήμα διομαζεται ἡμίτονον. (Μέγα Θεωρητικὸν σελίδ. 100.)

(2) Όταν θεωρηται νὰ διληττούσθωμεν ἡ νὰ εὑξέπειν κατὰ

νεν Βου, Γα, ἔκφωνούμεν τὸν ἵστην φυσικήν του θέσιν
καὶ γίνεται ἀπό Φλάσσων, μείζων τόνος.

Ἴδοδ δὲ καὶ ἡ κλίμαξ τῆς ὑφέσεως, τιθεμένης ἐπὶ τοῦ
φθόγγου Βου ὅποιαν μεταβολὴν λαμβάνει.

	Δι		Δι
	12	12	
Γα			Γα
	7		
Βου		12	
	9		
		4	
Πα			

Ἡ ἴδια μεταβολὴ γίνεται καὶ ὅταν τεθῇ ἡ ὑφεσίς ἐπὶ ἐνδε
χαρακτήρος ἀπαγγελλομένου διὰ τοῦ φθόγγου Ζω, ὡς καὶ
ὅλα συμφωνοῦντος μετὰ τοῦ Βου.

Ὅταν τεθῇ ἡ ὑφεσίς ἐπὶ ἐνδε χαρακτήρος ἀπαγγελλομέ-
νου διὰ τοῦ φθόγγου Δι, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε ὁ
φθόγγος αὐτος;

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως δὲν ἔκφωνεῖται δηλ.
εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήμα-
τος του (ἡ αἰτία ἐννοεῖται). Γίνεται δὲ ἀπὸ μείζων τόνος
τῆλετον ἀπὸ 6[12] καὶ ἔκφωνούμεν ἀντὸν ἀναλόγως τοῦ δι-
αστήματος αὐτοῦ, μὲ φωνὴν δηλ.. λεπτὴν καὶ ἀδύνατον ὅταν
τοῦ ἐλαχίστου. Υὸ δὲ ἄλλο ἡμίτονον, δηλ. τὰ ἄλλα 6[12] ἀ-
φαιροῦνται παρὰ τῆς ὑφέσεως.

Ἔμιον τόνον τινὰ μεταχειρίζομεθα τὴν ὑφεσιν καὶ τὴν δίεσιν καὶ δικ
ρίῳ τὴν ἐλάττωσιν τὴν ὑφεσιν, διὰ δὲ τὴν αὔξεσιν τὴν δίεσιν.

Ἐὰν δελέσωμεν γὰρ ἀναβῶρεν καὶ ἔως τοι φθόγγου Κε, τότε πᾶς ἀναβαίνομεν;

Λαριβάνεμεν τὰ ἔξ τημάτα τὰ ἀφαιρεθέντα πάρα τῆς υγέσεως, ἀπὸ τὸν τόνον Γα, Δι εἰς καλ προσθέτοντες αὐτὰ τεῖς τὸν τόνον Δι, Κε ἐκφωνοῦμεν τὸν μὲν Δι εἰς τὰ μέσον τεῦ ύπερ αὐτὸν τόνου ὅστις ἀπὸ μείζων γίνεται ἡμιάλιος καὶ ἐκ φωνοῦμεν αὐτὸν μὲ φωνὴν ἡμιώλιου διαστήματος, τὸν δὲ Κε εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν, καὶ ἀναλόγως τοῦ διαστήματος αὐτοῦ ὅστις ἀπὸ μείζων γίνεται ἡμίτονον ἀπὸ 6[12] ἐκφωνοῦμεν μὲ φωνὴν λεπτὴν καὶ ἀδύνατον.

Ίδοι καὶ η Κλίμαξ τῆς υγέσεως τιθεμένης ἐπὶ τοῦ φέργου Δι.

Zω	9	9	Zω
Κε			Κε
Δι	12	18	Δι
Γα	12	6	Γα

Οταν η υφεσις τεθῇ ἐπὶ ἑνὸς χαρακτῆρος ἀπαγγελομένου διὰ τοῦ φθόγγου Γα ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε ὁ φθόγγος οὗτος;

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἐκφωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικὴν του ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος του καὶ ἀπὸ ἐλάχιστος τόνος γίνεται ἡμίτονον ἐκ 3[12] τοῦ μείζονος τόνου καὶ ἀναλόγως τοῦ διαστήματος αὐτοῦ ἐκφωνοῦμεν αὐτὸν, μὲ φωνὴν δηλ. μικροτάτην.

Ἐὰν χρειασθῇ γὰρ ἀναβῶμεν καὶ ἔως τοῦ Δι φθόγγου τέτε πᾶς ἀναβαίνομεν;

Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τὴν ὅποιαν εἴπομεν καὶ διὰ τὸν Βου καὶ διὰ τὸν Δι φθόγγον

· Ή διεσις δταν τίθηται εἰς ἓνα χαρακτήρα ἀπαγγελλόμενον διὰ τοῦ φθόγγου Bou ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε διθόγγος οὗτος,

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἔχφωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ κύτδν τόνου Bou, Γα, ἐπειδὴ τὸ ἥμισυ τούτου τοῦ τόνου προσθέτεται παρὰ τῆς διέσεως εἰς αὐτὸν, δηλαδὴ τὰ 3[12] καὶ ἀπὸ ἐλάσσων τόνος γίνεται μείζων ἀναλόγως δὲ τοῦ διαστήματος αὐτοῦ ἔχφωνοῦμεν αὐτὸν τότε μὲ φωνὴν μείζονος τόνου, δηλ. ἐλευθέραν καὶ ἀπαραβίαστον.

Ἐὰν χρειασθῇ ν' ἀναβῶμεν καὶ περισσότερον τοῦ Bou, καὶ ἕως τοῦ Γα, πῶς ἀναβαίνομεν;

Λαμβάνομεν, καθὼς εἴπομεν, τὰ 3[12] ή τὰ 4[12] ἀπὸ τὸν τόνον Bou Γα, καὶ προσθέτοντες αὐτὰ εἰς τὸν τόνον Πα Bou, ἔχφωνοῦμεν τὸν μὲν Bou εἰς τὸ ὑπέρ αὐτὸν ἥμίτονον, δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου Bou Γα καὶ ἔχφωνοῦμεν αὐτὸν, διτις ἀπὸ ἐλάσσων γίνεται μείζων μὲ φωνὴν μείζονος τόνου· τὸν δὲ Γα, διτις ἀπὸ ἐλάχιστος τόνος γίνεται τεταρτημόριον ἐκ 3[12], ἔχφωνοῦμεν εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν μὲ φωνὴν λεπτοτάτην.

Ίδου καὶ ἡ Κλίμαξ τῆς διέσεως τίθεμένης ἐπὶ τοῦ φθόγ. Bou.

Δι	Δι		
	12	12	
Γα			Γα
	7	4	
Bou			Bou
	9	12	
Πα			Πα

Οταν η διεσις τεθῃ επι-ενος χαρακτηρας απαγγελλομε-

διὰ τοῦ φθόγγου Δι, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε ὁ φθόγγος οὗτος;

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως δὲν ἐκφωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου (ἡ αἰτία τυνοεῖται) καὶ ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται ἡμιόλιος· καὶ ἀναλόγως τοῦ διαστήματος αὐτοῦ ἐκφωνοῦμεν αὐτὸν μὲ φωνὴν δηλ. μεγαλωτάτην.

Ἐὰν χρειασθῇ ν' ἀναβῶμεν καὶ περισσότερον τοῦ Δι φθόγγου, ἐπὶ τοῦ δποίου ἐτέθη ἡ δίεσις καὶ ἔως τοῦ Κε, τότε πῶς ἀναβαίνομεν;

Λαμβάνομεν τὰ 6[12 τὸ ἡμισυ δηλ. τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου καὶ προσθέτοντες διὰ τὴν δίεσιν αὐτὸν εἰς τὸν τόνον Γα Δι, ἐκφωνοῦμεν τὸν μὲν Δι εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου Δι Κε καὶ ἐκφωνοῦμεν αὐτὸν, διστις ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται ἡμιόλιος, μὲ φωνὴν ἡμιολίου διαστήματος· τὸν δὲ Κε, διστις ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται ἡμίτονον, ἀπὸ 6[12 ἐκφωνοῦμεν εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν καὶ μὲ φωνὴν ἀνάλογον τοῦ διαστήματος αὐτοῦ, μικρὰν δηλ. οἷαν τοῦ ἐλαχίστου.

Ίδού καὶ ἡ κλίμαξ τῆς διέσεως τιθεμένης ἐπὶ τοῦ φθόγγου Δι.

Zω	9	9	Zω
Ke			Ke
		6	
	12		Δι
Δι			
		18	
	12		
Γα			Γα

Ωταν δὲ δίεσις ταῦται ἐπὶ ἕνὸς χαρακτήρος ἀπαγγελλομέ-

νου διὰ τοῦ φθόγγου Γα, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει; τότε ὁ φθόγγος οὗτος;

Μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἔχει ωντείται δηλ. εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου καὶ ἀπὸ ἐλάγιστος τόνος γίνεται μείζων, ἐπειδὴ προσθέτονται ἐνεκα τῆς διέσεως εἰς αὐτὸν τὰ 6[12] ἡτοι τὸ ήμιτυ τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν τόνου Γα Δι καὶ ἔχει υνūμεν αὐτὸν μὲ φωνὴν μείζονος τόνου· τὸν δὲ Δι, ὃστις ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται ἡμίτονον ἀπὸ 6[12], ἔχει υνūμεν εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν καὶ μὲ φωνὴν ἐλαχίστου σχεδὸν τόνου.

Ἐὰν χρειασθῇ νὰ ἀναβούμεν καὶ ἕως τοῦ Δι φθόγγου, τόσε πῶς ἀναβαίνομεν;

Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τὴν ὁποίαν εἴπομεν καὶ διὰ τὸν Βου καὶ διὰ τὸν Δι.

Η ὄφεοις καὶ ἡ διέστις τὴν τρέπω ποιοῦσι τὰς ἐλαττώσεις καὶ τὰς αὔξήσεις ὅτε τίθενται ἐπὶ τῶν φθόγγων τῶν τέλων τῶν χαρακτήρων;

Ἀριστώς (1), τοῦτο φάνεται εἰς τὰ μεῖζη ὄπεῦ τίθενται καὶ εἰς μείζονας καὶ ἐλάσσονας καὶ ἐλαχίστους τόνους, ὥστε τὰ διαστήματα δηλ. ὅπου πέρικλείσουσιν σῖτόνει, οὐ μετὰ τὸ ἐνέργειαν αὐτῶν.

---

(1) Εἰς μόνον λείζονος, τόνου διάστημα λαμβάνεται ἡ έρεσις καὶ ἡ διέστις ὑπὸ τὴν ποσότητα αὐτὴν 6[12] τροδιωρισμένοις διλκότι εἰς τὰ λοιπὰ ὅμως, ἀτινχ εἶναι μικρύτερος ἢ μεγάλεστερος ἀπὸ αὐτὸν ἀριστήρως· οὕτους εἰς διάστημα ἐλασσονος, τόνου ὑπὸ τὴν ποσότητα ἐνὸς τριτημορίου 6[12], εἰς διάστημα ἐλαχίστου τόνου ὑπὸ ἐνὸς τεταρτημορίου 3[12], εἰς διάστημα ἡμιοιδίου ὑπὸ τριῶν τετρημορίων 9[12] ἀσθετικές τὰ λοιπὰ ἀνατέλγως τοῦ διαστήματος των λαμβάνονται ὑπὸ τὸ ημισημεῖον.

Ιδού καὶ διοιδήμας Προύσσης Χρύσανθος εἰς τὴν ὑπερσημείωσιν — ἣ πλει παρέχεται τοι λέγει· Τὰ σημεῖα τῆς ὑφέσεως καὶ διέσεως λαμβάνονται ἀριστήρως εἰς τὰ διάστηματα ἀτινχεῖσι μεγαλεῖτερα, ἵνα

‘Ο οὐδορὰ ἔκεινη τὴν ὄπείαν μεταγειρίζεμενα ὅταν θέλω-
μεν νὰ δέστωμεν τὴν ὄφεσιν, νὰ προφέρωμεν δῆλο. ἐναὶ φύσι-
γον εἰς τὸ μέσον τοῦ δικοτύμχτός του διὰ πολὺ καὶ ή ὁποῖα
τὴν τρόπῳ γράφεται, ἵστε ἐν τοῖς θεωρητικοῖς εἰς τὸ περὶ φθο-
ρῶν ιαφάλαιον, ὅταν τελὴ εἰς ἑναὶ χαρακτήρα, ποίαν μεταβο-
λὴν λαμβάνει ὁ φύσιγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτήρος ἔκεινον;
Ἐκείνος οὐδεμίαν ἀλλ’ ὁ ὑπὲρ αὐτὸν τόνος μετατίθεται

αρθρόπτερος ἀπὸ τὸν τόνον κατὰ. Σελ. 101.

‘Αλλ’ ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ ἄλλαι ἡράρχυκας· τῆς Νοοτικῆς; δὲν ἔξη-
γινθεῖν περὶ τοῦ οὐδετέρου τούτου ἀντικειμένου καὶ θαυματεῖν
ἔστι δὲν εἶδον τὸ Μέγα Θεωρητικὸν δὲν ὑπάρχε. οὐδεμίᾳ ἀμφιθε-
λική ὅτι σύρισκονται εἰς παντελὴ ἄγνοιαν ὡς μόνον τοῦτον, ἀλλὰ
καὶ ἄλλων. Ήδὸν συγκίνειν ὅπερ τύπου (ἐκ τοῦ διπο’σιν δὲν θελει προ-
κύψει: δηλιγη ὀρέλεια; ἀναγκαῖον εἶναι εἰς τὸ ἔξης νὰ τίθενται αἱ ὄ-
φεσις καὶ αἱ διέσεις ὑπὸ διαφοραὶ συγκριτικαὶ π. χ. ὅταν πρέπηται νὰ
ἀρχικεῖται τὸ ἥπιον ἐνὸς τόνου, ἐὰν δὲ καὶ μείζων δὲ ὄφεσις νὰ τίθεται:
ἴστοι εἰς συγκριτικαὶ τῶν δύο ἕγγροιν, ἐὰν δὲν εἴλισσον ὑπὸ τὸ τοῦ ἐνὸς
ἔγγρου, καὶ ἔτη γλώσσης τοῦ διαφοραὶ συγκριτικοῦ μορίου, γραμμῶς; κακοὶ διέσεις
εἰς μείζωνα ὑπὸ τὸ τόνον, ή εἰς τοὺς γραμμῶς ἀλλέργειαν, ὑπὸ τὸ τοῦ ἐνὸς ἔγγρου
καὶ εἰς ἀλλήλοιν ὑπὸ τὸ τοῦ ἐνὸς ἔγγρου, ή εἰς τοὺς γραμμῶς ὑπὸ τὸ τοῦ τόνου,
ἐπειδὴ τὸν ἔποιον ἴθενται, ἐποιένται καὶ τὰ ἐπόμενα διαστήματα: τοῦ
τόνου, ἔτινα ἐλίγει ἐνοοῦσιν. οὐτοις ὑπὲρ αἱ λοιπαὶ μεθόπικα μέλος.

Ηδὸν διάκρισιν δὲ τῶν ἐσχηματισμένων ἐμβέντων τῆς διέ-
σεως καὶ διέσεως, διχαν ὑπὲρλον τελὴ καὶ εἰς μείζωνα; καὶ ἐπικόσσονας,
ὅταν δηλ. θέλομεν ν’ ὀρθισθεῖμεν καὶ ἀπὸ τούτους, ή καὶ γὰρ πρό-
σθετωδεν ἐν τεταρτημέροιν, ή δι’ τριτημέροιν, ή καὶ περισσότερον νὰ
μεταγειρίζωμενα κατὸν εἶναι κύττα μετὰ τῶν γραμμάτων γ., τ., χ.,
πεκριστάνοντα τὸ μὲν μὲν τὸν μεζονικὸν τόνον, τὸ δε τὸ τὸν θάσσονα
καὶ τὸ γ. τὸν ἐλάχιστον. θέσοντας κύττα ἄλλα μὲν ἀνάθεν τῶν γρα-
μμάτων καὶ κάτασθεν τὰ γράμματα, ἄλλα δε, κάτωθεν τῶν γραμμά-
των καὶ ἀνάθεσι: τὰ γράμματα καθίσι; ἀπαιτεῖ δὲ τοῦτο;

τῆς φυσικῆς του θέσεως καὶ ἔκφωνεῖται μὲν ὑφεσιν, ἥγουν εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος του· π. χ. ἐὰν τεθῇ ἐπὶ ἐνὸς χαρακτῆρος ἀπαγγελλομένου διὰ τοῦ φθόγγου Δι, τότε ὁ ὑπὲρ αὐτὸν φθόγγος Κε δὲν ἔκφωνεῖται εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ τόνου του καὶ ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται ἡμίτονον 6[12, τὰ δὲ ἀλλα 6[12 ἀφαιροῦνται παρά τῆς ὑφέσεως καὶ ἔκφωνοῦμεν αὐτὸν μὲν φωνὴν λεπτὴν καὶ ἴδυνατον καὶ λεπτὴν ὡς τοῦ ἐλαχίστου.

‘Καν τεθῇ αὕτη ἡ φθορὰ εἰς χαρακτῆρα ἀπαγγελλόμενον εἰς ἄλλου τινὸς φθόγγου, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει τότε ὁ φθόγγος τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν τόνου;

‘Ἐὰν ὁ ὑπὲρ αὐτὸν τόνος ἦναι ἐλάσσων, ἀφαιροῦνται ἀπὸ αὐτὸν τὰ 5[12 καὶ μένουν τὰ 4[12, τούτεστι γίνεται ἀπὸ ἐλάσσων τριτημόριον τοῦ μείζονος τόνου. Ἐὰν δὲ ὁ ὑπὲρ αὐτὸν τόνος ἦναι ἐλάχιστος, ἀφαιροῦνται τὰ 4[12 καὶ μένουν τὰ 3[12, τούτεστι γίνεται ἀπὸ ἐλάχιστος τεταρτημόριον τοῦ μείζονος τόνου. οἱ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν φθόγγοι τότε ἀναλόγως τοῦ διαστήματος τὸ διποίον περιχλείουσιν, ἔκφωνοῦνται εἰς τὰς φυσικάς των θέσεις.

‘Ἐὰν χρείσθῃ νὰ ἀντικῶμεν καὶ περισσότερον τοῦ Κε ἕως τὸν Ζω, τότε πῶς ἀναβαίνομεν;

‘Απαραλλάκτως σπῶς καὶ εἰς τὴν ὑφεσιν λαμβάνομεν δηλ. τὰ 6[12 ἀπὸ τὸν Δι Κε τόνον καὶ προσθέτοντες αὐτὰ εἰς τὸν Κε Ζω, ἔκφωνοῦμεν τὸν Ζω εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν ὅστις γίνεται ἀπὸ ἐλάσσων, διάστημα ἀπὸ 15 ἀριθμοῦ ἡς. Κατὰ τοὺς τόνους λοιπὸν τοὺς διποίους ἡθελε τεθῇ γίνονται καὶ αἱ προσθαφαιρέσεις.

Πότε μεταχειρίζομεθα τὴν φθορὰν ταύτην;

‘Οταν θέλωμεν ἐνὸς χαρακτῆρος τὸν φθόγγον τοῦ τόνου του νὰ ἔκφωνῶμεν διὰ πολὺ μὲν ὑφεσιν, δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ τόνου του.

Τίνι τρόπῳ μεταχειρίζομεθα αὐτὴν τὴν φθοράν;

Θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν φθόγγον τοῦ τόνου τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν

χαρακτήρος, δ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν (δ ἔχων τὴν φθορὰν) ἐν δσῳ αὐτῇ δὲν διαλυθῇ ὑπ' ἀλλῆς τινὸς σίασδήποτε φθερᾶς θέλει ἐκφωνεῖται πάντοτε μὲν ὑφεσιν, δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ τόνου του.

Πῶς διομάζεται αὕτη ἡ φθορά;

'Ονομασίαν δὲν ἔχει, διότι |δὲν παράγει μὲν ίδιαν κλίμακα μέλος, δὲν παράγει δηλ. ίδιαν μελωδίαν καὶ δσαι φθερᾶι δὲν παράγουσι μελωδίαν ίδιαν, ἀλλ' ἐνεργεῖσι μόνον εἰς ἕνα τόνον, δὲν ἔχουσιν ὄνομασίαν.

· Ή φθορὰ αὕτη διὰ δταν τεθῇ εἰς ἕνα χαρακτήρα δ φθόγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτήρος ἐκείνου ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει;

'Εκεῖνος οὐδεμίαν ἀλλ' δ ὑπ' αὐτὸν τόνος μετατίθεται τῆς φυσικῆς τοῦ θέσεως, δὲν ἐκφωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσειν ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν τόνου, π. χ. ἐὰν τεθῇ ἐπὶ ἑνὸς χαρακτήρος ἀπαγγελόμενου διὰ τοῦ φθόγγου Κε, τότε δ ὑπ' αὐτὸν τόνος Γα Δι ἐκφωνεῖται μὲν δίεσιν δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν τόνου Δι Κε καὶ ἐπειδὴ η δίεσις θεωρεῖται εἰς τὸ χαμηλόν προξενεῖ μειονεξίαν (1) καὶ δ Κε Δι ἀπὸ μείζων γίνεται ήμίτονον ἀπὸ 6[12, δ δὲ Δι Γα ἀπὸ μείζων γίνεται ήμιόλιος; τοῦτο ἀκολουθεῖ δταν χρειασθῇ νὰ καταβῶμεν καὶ ἔως τοῦ Γα.

'Ἐὰν τεθῇ αὕτη ἡ φθορὰ εἰς χαρακτήρα ἀπαγγελλόμενον δι' ἀλλού τινὸς φθόγγου τότε ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει δ φθόγγος τοῦ ὑπ' αὐτὸν τόνου;

'Ἐὰν ἐκεῖνος ηναι ἐλάσσων, προσθέτονται εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν τὰ 4[12 η 5[12 αὐτοῦ καὶ ἐκφωνεῖται δ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὸ ήμίτονον, δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ σύτον τόνου ἐὰν

---

(1) Ή ὑφεσις εἰς τὴν ἀνάβασιν παράγει ἐλάττωσιν εἰς δὲ τὴν κατάβασιν αὔξησιν η δὲ δίεσις εἰς τὴν ἀνάβασιν παράγει αὔξησιν εἰς δὲ τὴν κατάβασιν ἐλάττωσιν.

Σε ἔχεινος ἦναι ἐλάγγιστος, τότε προσβίτονται εἰς τὸν ὅπ' αὐτὸν τὰ 3[12] ἢ τὰ 4[12] αὐτοῦ καὶ ἐκφωνεῖται ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου. Οὐδεν κατὰ τὰ διαστήματα τῶν τόνων γίνονται καὶ αἱ προσθαψαρέσεις.

Πότε μεταχειρίζομεθα αὐτὴν;

Όταν θέλωμεν ἐνὸς χαρακτῆρος τὸν φθόγγον τοῦ τόνου τού νὰ ἐκφωνῶμεν διὰ πολὺ μὲ δίεσιν δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου.

Τίνι τρόπῳ μεταχειρίζομεθα αὐτὴν;

Θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν φθόγγον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου ἡ 3ὲ ὑπ' αὐτὸν φθόγγος τότε ἐν δσω αὐτῇ δὲν διαλυθῃ ὑπ' αλλῆς πινός φθορᾶς οἰαςδήποτε, θέλει ἐκφωνεῖται πάντοτε μὲ δίεσιν δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου.

Πῶς δυναμάζεται αὕτη ἡ φθορά;

Ονομασίαν δὲν ἔχει καὶ αὕτη ἐπειδὴ δὲν παράγει ίδιαν μελωδίαν μὲ ίδιαν κλίμακα, ἢτοι μὲ ίδιον σύστημα.

Η φθορὰ νισαμπούρ σταν τεθῇ εἰς ἓνα χαρακτῆρα πείται μεταβολὴν λαμβάνει ὁ φθόγγος ἔκεινος;

Ἐκεῖνος οὐδεμίαν, ἀλλ' οἱ ὑπέρ αὐτὸν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν τόνοι μετατίθενται τῷν φυσικῶν των θέσεων, δὲν ἐκφωνοῦνται δηλ. εἰς τὰς φυσικάς των θέσεις οἱ φθόγγοι των, ἀλλ' ὁ μὲν φθόγγος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου ἐκφωνεῖται μὲ δίεσιν δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος του, ὁ δὲ φθόγγος τοῦ ὑπ' αὐτὸν τόνου ἐκφωνεῖται μὲ δίεσιν, δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου.

Ἐὰν τεθῇ αὕτη ἡ φθορὰ ἐπὶ τοῦ φθόγγου Κε καὶ θελήσωμεν νὰ ἀναβῶμεν ἕως τοῦ Νη φθόγγον καὶ νὰ καταβῶμεν ἕως τοῦ Γα, τότε τίνι τρόπῳ ἀναβαίνομεν καὶ καταβαίνομεν;

Λαμβάνομεν τὰ 5[12] ἢ τὰ 4[12] τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου Κε Ζω καὶ προσθέτοντες αὐτὰ εἰς τὸν ὑπέρ τὸν Ζω φθόγγον,

νη ἔκφωνοςμεν τότε τὸν μὲν Ζω μὲν υφεσιν δῆλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος του καὶ μὲ φωνὴν πολὺ μικρὰν, τὸν δὲ Νη εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν καὶ μὲ φωνὴν μείζονος τὸν καὶ ποιότητος διατονικῆς (1), τὸν δὲ Δι, εἰς τὸ μέσον τοῦ ύπερ αὐτὸν τόνου δῆλ, μὲ δίεσιν καὶ μὲ φωνὴν λεπτὴν ὡς τοῦ ἐλαχίστου, καὶ τὸν Γα εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν καὶ μὲ φωνὴν ἡμισλίου διαστήματος καὶ μὲ πιούτητα διατονικῆς.

Ἐάν τεθῇ αὕτη ἡ φθορὰ εἰς χαρακτήρα ἀπαγγελλόμενον δι' ἄλλου τινὸς φθόγγου, τότε σί ύπερ αὐτὸν καὶ μετ' αὐτὸν φθόγγοι ποίαν μεταβελήν λαμβάνουσιν;

Μετατίθενται τῶν φυσικῶν των θέσεων, δὲν ἔκφωνοῦνται δηλ. εἰς τὰς φυσικάς των θέσεις ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος τοῦ τόνου των ὃ μὲν ύπερ κύτον εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος του, ὁ δὲ ύπ' αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ύπερ αὐτὸν τόνου καὶ οἵ μετ' αὐτὸν ἀκολούθως κατὰ τὰ διαστήματα τῶν τόνων των, λαμβάνουσι καὶ τὰς προσθαφαιρέσεις καὶ τοιουτοτρόπως προσφέρονται.

Ίδού καὶ ὡς κλίμαξ τῆς φθορᾶς ταύτης:

Nη		Nη
Zω	7	12
	—	—
Ke	9	4
	—	—
	12	6
	—	—
Di	—	—
	12	18
	—	—
Ga		Γα

Ποῖοι φθόγγοι τῆς πενταχόρδου ταύτης κλίμακος τῆς φθο-

(1) Όμιλω καὶ περὶ τῆς ποιότητος τῆς φθορᾶς ταύτης, ἐπειδὴ πολλοὶ ψάλλουσι τὸν κλίμακα αὐτῆς χρωματικῶς.

ρᾶς ἐμετετέθησαν τῶν φυσικῶν των θέσεων;

‘Ο Δι καὶ δ Ζω.

Ποίαν μεταβολὴν ἐπροξένησαν μὲ τὴν μετάθεσίν των;

Πρῶτον μετέβαλον τὰ διαστήματα ὅλα· δεύτερον τὸ γένος, ἀπὸ διατονικὸν τὸ ἔχαμον ἐναρμόνιον, καὶ τρίτον τὸ μέλος.

Πότε μεταχειρίζομεθα τὴν φθορὰν ταύτην;

“Οταν θέλωμεν νὰ μεταβάλωμεν ἐνδεκατάχόρδου μιᾶς χλίψακος τὰ διαστήματα, τὸν ἥχον, τὸ γένος, τὸ μέλος καὶ τὰ λοιπά.

‘Σίνι τρόπῳ;

Θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πέντε φθόγγων αὐτοῦ καὶ ἐν ὅσῳ δὲν διαλυθῇ ἡ φθορὰ αὗτη ὑπὸ ἄλλης τινὸς οἷας δήποτε φθορᾶς, θέλει δεῖνει τὸ πεντάχορδον τοῦτο κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς φθορᾶς.

Διατὸντες δὲ τὴν φθορὰν αὕτη ἔχει ὀνομασίαν, καὶ ἀπὸ ποίας φθορᾶς εἶναι;

Ἐπειδὴ παράγει ἴδιαν μελωδίαν μὲ ἴδιαν τῆς χλίμακα καὶ δνομάζεται χισάρ καὶ εἶναι ἀπὸ τᾶς ἐναρμονίους φθορᾶς.

‘Η δὲ φθορὰ μουσταὰρ ὅταν τεθῇ εἰς ἐνα χαρακτῆρα ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει ὁ φθόγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτῆρος ἔχείνου;

‘Πίκεῖνος οὐδεμίαν· ἀλλ’ οἱ μετ’ αὐτὸν ἐπὶ τὸ βαρὺ τέσσαρες τόνοι· διὸ Γα, διὸ Γα Βου, διὸ Βου Πα, καὶ διὸ Πα Νη· διότι τίθεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ Δι, ἐκφωνεῖται μὲ ποιότητα τῆς πολυσυλλάβου χρωματικῆς λέξεως νενανώ, δηλ. τοῦ Δι, ἐνεργεῖ πάντοτε ἐπὶ τῶν ρηθέντων τεσσάρων κατιόντων φθόγγων Γα, Βου, Πα, Νη.

Ποίαν μεταβολὴν λαμβάνουσιν οἱ μετ’ αὐτὸν τέσσαρες τόνοι δταν τίθηται αὕτη ἡ φθορὰ ἐπὶ τοῦ Δι;

‘Ο Γα μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἐκφωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν ἀλλ’ εἰς τὸ ἡμίτονον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου, μὲ διεστίθηλ. τριῶν τε-

ταρτημορίων 3[12] καὶ ἀπὸ μείζων τόνος γίνεται τεταρτημόριον. Τὰ δὲ ἐννέα τυμήματα ὅπου μένενται ἐτὸν Δι Γα προσθέτονται εἰς τὸν Γα Βου, δεστις ἀπὸ ἔλάχιστος τόνος γίνεται διάστημα ἀπὸ 1[6] τυμήματα καὶ ἐκφωνεῖται ὁ Βου εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν καὶ μὲ ποιότητα διατονικὴν καὶ μὲ φωνὴν οἷ· αν ἀπαιτεῖ τὸ ἀπὸ 16 τυμήματα διάστημά του, δὲ Δι πετατίθεται καὶ αὐτὸς τῆς φυσικῆς του θέσεως, ἐκφωνεῖται εἰς τὸ ήμίτονον τοῦ διαστήματος τοῦ ὑπὸ τὸν Βου τόνου, δηλ. τῆς διέσεως δύνω τεταρτημορίων, καὶ μὲ φωνὴν ἀνάλλογον τοῦ διαστήματός του ἐκ τριῶν τμημάτων 3[12], τὰ δὲ ἄλλα 6[12] ὅπου μένουν ἀπὸ τὸν Βου Πα τόνον, προσθέτονται εἰς τὸν Πα Νη τόνον καὶ ἐκφωνεῖται ὁ Νη εἰς τὴν φυσικὴν θέσιν μὲ φωνὴν οἷαν ἀπαιτεῖ τὸ ἀπὸ 18 τμημάτων συμποσούμενον διάστημά του.

Ἐπὶ δὲ τὸ δξὺ πῶς ὁδεύει;

Μὲ τὰ διατονικὰ διαστήματα.

Ίδού καὶ ἡ χλίμαξ τῆς φθορᾶς ταύτης.

Δι		3		Δι
Γα	12		16	Γα
Bou	4			Bou
	9		3	
Πα				Πα
	12		18	
Νη				Νη

Πολοὶ φθόγγοι τῆς πενταχόρδου ταύτης χλίμαχος τῆς φθορᾶς μετετέθησαν τῶν φυσικῶν των θέσεων;

Ο Γα καὶ δ Πα.

Ποίαν μεταβολὴν ἐπροξένησαν μὲ τὴν μετάθεσίν των;

Πρῶτον μετέβαλον τὰ διαστήματα ὅλα δεύτερον, τὸ γέ-

νος ἀπὸ διετονικῶν τὸ ἔχαμον χρωματικὸν καὶ τρίτον τὸν θήχον καὶ τὸ μέλος.

Πότε μεταχειρίζομεθα αὐτὴν τὴν φθοράν;

Οταν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν τὰ διαστήματα ἐνδεκτητικόδου, τὸ γένος, τὸν θῆχον καὶ τὸ μέλος:

Τίνι τρόπῳ;

Θέτομεν αὐτὴν εἰς τὸν Δι φθόγγον καὶ ἐνδσω δὲν διελυθῇ αὕτη η φθορὰ ὑπὸ ἄλλης τινὸς εἰς δὴποτε φθορᾶς, εἴτε χρωματικῆς, εἴτε ἐνάρμονιου, εἴτε διετονικῆς, θέλει δὲν εἶ τὸ πεντάχερδον τεῦτο κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς φθορᾶς.

Διατὶ η φθορὰ αὕτη ἔχει ὀνομασίαν καὶ ἀπὸ ποιας φθορᾶς εἶναι;

Ἐπειδὴ παράγει καὶ αὐτὴ ιδίαν μελωδίαν μὲ ίδικήν της κλίμακα καὶ εἶναι ἀπὸ τὰς χρωματικὰς φθορᾶς.

Η φθορὰ νισαμπούρ ὅταν τεθῇ εἰς ἕνα χαρακτήρα δι φθόγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτήρος ἐκείνου ποίαν μεταβολὴν λαμβάνει;

Ἐκεῖνος σύδεμίαν ἀλλ' εἰ μετ' αὐτὸν ἐπὶ τὸ βρύν τέσσαρες τόνοις εἶναι δὲ οὗτοι, ὁ Δι Γα, ὁ Γα Βου, ὁ Βου Ηα καὶ ὁ Ηα Νη, τίθεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ Δι καὶ προσφέρεται μὲ πειθητα τοῦ νανα, δηλ. τοῦ Γα ὅταν οὗτος ὀδεύει ἀπὸ τοῦ Βου καὶ δχι ἀπὸ τοῦ Δι. Ἐνεργεῖ λοιπὸν πάντοτε ἐπὶ τῶν τεσσάρων φθόγγων Γα, Βου, Ηα, Νη.

Ποίαν μεταβολὴν λαμβάνουσιν εἰ μετ' αὐτὸν τέσσαρες τόνοις ὅταν θέλει τεθῇ η φθορὰ αὕτη ἐπὶ τοῦ Δι φθόγγου;

Ο Γα μετατίθεται τῆς φυσικῆς του θέσεως, δὲν ἐκρωνεῖται δηλ. εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν ἀλλὰ μὲ δίεσιν δύω τρίτημορίων 8[12] δηλ. πλησίον τοῦ Δι· ὁ δὲ Βου, ἐκφωνεῖται μὲ δίεσιν καὶ αὐτὸς τεταρτημόριον 3[12] δηλ. εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν τόνου Βου Γα· ἐπειτα 8[12] ὥπερ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ὑπὲρ αὐτὸν τόνον Γα Δι, καὶ τέσσαρα ὥπος μένουν εἰς τὸν τόνον τοῦ, γίνεται τόνος μείζων· δὲ Ηα ἐκφωνεῖται εἰς

τὴν φυσικὴν του θέσιν καὶ ἀπὸ ἐλάσσων τόνος γίνεται μείζων ἐπειδὴ προσθέτονται εἰς αὐτὸν τὰ 3 [12, τοῦ Βου Γα τὸν καὶ δ. Μη ἐπίσης εἰς τὴν φυσικὴν του λέγει.

Ἐπὶ δὲ τῷ δέκατῷ πῶς δύεται;

Μὲ τὰ διατονικὰ διαστήματα;

Τίδού καὶ ἡ κλίμαξ τῆς φθορᾶς ταύτης.

	Δι	4	Δι
Γα	12		Γα
		12	
Βου	7		Βου
		7	
Πα	9	12	Πα
		12	
Νη	12	12	Νη
		12	

Ποῖοι φθόγγοι τῆς πενταχόρδου τάβτης κλίμακος τῆς φθορᾶς μετετέθησαν τῶν φυσικῶν των θέσεων;

Ο Γα καὶ δ Βου.

Ποίαν μεταβολὴν ἐπροξένησαν οὗτοι οἱ φθόγγοι μὲ τὴν μετάθεσίν των;

Πρῶτον μετέβαι.ον τὰ τρία διαστήματα δεύτερον τὸ γένος, ἀπὸ διατονικὸν ἐναρμόνιον καὶ τρίτον τὸν ἥχον καὶ τὸ μέλος.

Ιιότε μεταχειριζόμεθα τὴν φθορὰν ταύτην;

Όταν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν τῆς πενταχόρδου Δι, Γα, Βου, Πα, Νη ~~κλίμακος~~, κλίμακος, τὰ διαστήματα, τὸ γένος, τὸν ἥχον καὶ τὸ μέλος.

Τίνι πρόπω;

Θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν Δι φθόγγον καὶ ἐνόσῳ δὲν διλύθῃ αὐτῇ ὡς ἄλλης τινὸς φθορᾶς εἰςδύπτετε, φέλει δύεται τὸ πεντάχορδον τοῦτο κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς φθορᾶς.

Θιατὶ αὕτη ἡ φθορὰ ἔχει σύνομασίαν καὶ ἀπὸ πολας φθορᾶς εἶναι;

Ἐπειδὴ παράγει καὶ δύτη Ιδίαν μελωδίαν μὲν ἐδικήν της κλίμακα καὶ εἶναι ἀπὸ τὰς ἑναρμονίους φθορᾶς.

Ἡ φθορὰ ἀ τζέ μ. δταν τεθῇ εἰς ἐνα χαρακτήρα, πολαν μεταβελήν λαμβάνει δ φθόγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτήρος ἔκεινου;

Ἐκείνος οὐδεμίαν ἀλλ' οἱ μετ' αὐτὸν τρεῖς ἐπὶ τῷ θαρύ xgl δύο ἐπὶ τῷ δέκα π. χ. ἐὰν τεθῇ αὕτη ἡ φθορὰ ἐπὶ τοῦ Γα φθόγγου, τότε δὲ τοῦ Γα δύο μετατίθεται ἀλλ' ἔκφωνεῖται εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν· δὲ Βου μετατίθεται καὶ ἔκφωνεῖται μὲν δι-εστὸν τεταρτημόριον (3[12]) δηλαδὴ εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑπέρ αὐτὸν τόνου Βου Γα, δὲ δὲ Πα εκφωνεῖται εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν καὶ γίνεται ἀπὸ ἐλάσσων τόνος μείζων· ἐπειδὴ προσθέτονται εἰς αὐτὸν τὰ 3[12] ἀπὸ τὸν ὑπέρ αὐτὸν τόνον Βου Γα· δὲ Νη ἔκφωνεῖται εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν φυ-γικῶς· οἱ δὲ δύο ἐπὶ τῷ δέκα Γα Δι καὶ Δι Κε τόνοι ἔκφω-νευνται καὶ αὐτοὶ φυσικῶς εἰς τὰς θέσεις των..

Ίδού καὶ ἡ κλίμακας αὐτῆς τῆς φθορᾶς.

Κε		Κε
Δι	12	12
Γα	12	12
Bou	7	3
Πα	9	13
		Πα

Πολει φθόγγοι τοῦ πεντάχορδου τῆς κλίμακος τῆς φθο-

ρᾶς ταῖς τῆς μετετέθησαν τῶν φυσικῶν των θέσεων;

Μόνον δὲ Βου.

Ποίαν μεταβολὴν ἐπροξένησεν οὗτος δὲ φθόγγος μὲ τὴν μετάθεσίν του;

Μετέβαλε καὶ διαστήματα καὶ μέλος καὶ γένος καὶ ἥχον καὶ σύστημα.

Πέτε μεταχειρίζομεθα αὐτὴν τὴν φθοράν;

"Οταν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν ἐνὸς πενταχόρδου τὸ γένος, τὸ σύστημα, τὸν ἥχον, τὰ διαστήματα καὶ αὐτὸ τὸ ἕδιον μέλος.

Τίνι τρόπῳ;

Θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῶν πέντε φθόγγων αὐτοῦ δηλ. εἰς τὸν Γα καὶ ἐν ὅσῳ δέν διαλυθῇ ἡ φθορὰ ὑπὲν ἀλλῆς οἵας δήποτε φθορᾶς, θέλει δόδενει τὸ πεντάχορδον τοῦτο κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς.

Τίθεται ἡ φθορὰ αὐτῇ καὶ εἰς ἄλλον τινὰ φθόγγον ἢ οὐ; Μάλιστα.

Εἰς ποῖον;

Εἰς τὸν Βου καὶ εἰς τὸν Ζω.

"Οταν τεθῇ εἰς τὸν Βου, ἡ καὶ εἰς τὸν Ζω κατὰ τὸν ἄνω θεν τρόπον ἐνεργεῖ ἡ διαφορετικῶς;

Διαφορετικῶς.

Τίνι τρόπῳ;

Πρῶτον, οἱ φθόγγοι οὗτοι ἐπὶ τῶν δποίων ἥθελε τεθῇ ἡ φθορὰ αὐτῇ ἐκφωνεῦνται μὲν ὑφεσιν δύω τεταρτημορίων, δὲν ἐκφωνοῦνται δηλ. εἰς τὴν φυσικὴν των θέσιν ἀλλ' εἰς τὸ ὑπὲν αὐτοὺς ἡκίτονον τριῶν τμημάτων τὸ δποίον μένει μεταξὺ τοῦ Κε καὶ τοῦ Ζω φθόγγων ἡ καὶ τοῦ Βου καὶ Πα, εἰς τοὺς δποίους ἥθελε τεθῇ ἡ φθορὰ, ὁ Κε ἔπειτα ἐκφωνεῖται εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν καὶ τοιουτοτρόπως παράγει ἡ φθορὰ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ βαρὺ διάστημα, τεταρτημόριον τοῦ μείζονος τόνου· ἐπὶ τὸ δέκατον πάλιν διὰ νὰ παράξῃ ἡ φθορὰ τού πρώτον· ἐπὶ τὸ δέκατον μείζονα τόνου προσθέτονται εἰς τὸν τέταρτον Ζω Νη.

τὰ Ω[12] τὰ ἀφαιρεθέντα ἀπὸ τὸν τόνον Κε Zw. δὲ Νη Πα., φυσικὰ μεῖζων, προφέρεται εἰς τὴν θέσειν του καὶ οὕτω παράγονται καὶ οἱ δύω ἐπὶ τὸ δέκα μεῖζονες τόνοι, καλῶς γαί. οἱ δύω ἐπὶ τὸ βαρὺ δύντες καὶ αὐτοὶ φυσικὰ μεῖζονες τόνοι, προφέρονται εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ παράγονται καὶ ἐπὶ τὸ βαρὺ οἱ δύω οὖτοι μεῖζονες τόνοι.

Διὰ ποίαν αἰτίαν ἡ φθορὰ αὗτη ὅταν τίθηται ἐπὶ τῶν φθόγγων Βου καὶ Zw. ρεταθέτει αὐτοὺς τῶν φυσικῶν των θέσεων καὶ ὅταν εἰς ἄλλον τινὲς φθόγγον ὅχι; καὶ ἐνῷ κάμμια ἄλλη φθορά, σπου καὶ ἐν τεθῆ, δὲν μεταβέτει τὸν φθόγγον ἔκεινον τῆς θέσεώς του ἀλλὰ τὰ διαστήματα μεταβάλλει ἀκολούθως κατὰ τὴν ἐνέργειάν της;

Διὰ νὰ παράξῃ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ βαρὺ τεταρτημόριον διεστήμα καὶ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ δέκα μεῖζονες διάστημα· διότι, ἐὰν ἡ φθορά, ὅταν τεθῇ εἰς τοὺς φθόγγους Βου καὶ Zw., δὲν ἔχει φωνηθεῖν μὲν φεσειν δύω τεταρτημορίων πᾶς ἡμπαρετ νὰ παράξῃ τὸν πρῶτον ἐπὶ τὸ δέκα τόνον μεῖζονα ἐνῷ εἶναι ἐλάχιστος, καὶ τὸν πρῶτον ἐπὶ τὸ βαρὺ τεταρτημόριον τοῦ μείζονος τόνου, ἐνῷ εἶναι ἐλάχιστων.

Διατὰ αὕτη ἡ φθορὰ ἔχει δινομασίαν, καὶ ἀπὸ ποίας φθορᾶς εἶναι;

Ἐπειδὴ παράγει καὶ αὐτῇ ιδίαν μελωδίαν μὲν ιδίαν της κλίμακα καὶ εἶναι ἀπὸ τὰς ἐναρμονίους φθοράς.

Αἱ λοιπαὶ δὲ ἀλλαὶ φθοραὶ ὅταν τίθενται εἰς τοὺς χαρακτῆρας, ποίαν μεταβολὴν λαμβάνουσιν εἰ φθόγγοι τῶν τόνων τῶν χαρακτήρων;

Παύουσιν ἀπὸ τὴν δινομασίαν τὴν δποίαν φυσικῶς φέρουσι, καὶ φέρουσιν ἔχεινην, τὴν δποίαν φέρουσιν αἱ φθοραί· π.χ. ἐὰν τεθῇ μίᾳ φθορᾷ διατογικῇ ἐπὶ ἑνὸς χαρακτῆρος ἀπαγγελλομένῳ δι' δποίου δήποτε φθόγγου, τότε δ φθόγγος τοῦ τόνου τοῦ χαρακτῆρος ἔχεινος παύει ἀπὸ τοῦ ν' ἀπαγγέλλεται διὰ τοῦ δποίου δήποτε φθόγγου του, ἀλλ' ἀπαγγέλλεται διὰ τοῦ φθόγγου ἔχεινου τοῦ δποίου σημαίνει ἡ φθορά, καὶ

ἴλιν ἔναι τὸ φθορὰ τοῦ Πα, διὰ τοῦ Πα, ἔλιν εἶναι τοῦ Δι, διὰ τοῦ Αἰ, κτλ.

Ποίαν ἀλλην μεταβολὴν λαμβάνουσι τότε οἱ φθόγγοι;

Αὐτοὶ μὲν οὐδεμίαν οἱ τόνοι σμως τῶν χαρακτήρων ἐπομένως ἀπαγγέλονται διὰ τῶν φθόγγων ἐκείνων οἵτινες ἔπονται μετὰ τὴν φθορὰν π. χ. ἔλιν εἰς μίαν σειρὰν φθόγγων ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ Πα, φθόγγου, θελήσαμεν γὰρ ἀναβῶμεν καὶ ἔως τοῦ Κε, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐτέθη ἡ φθορὰ τοῦ Πα, ἔπειτα νὰ καταβῶμεν πάλιν ἔως τοῦ Πα τότε δὲν καταβαίνομεν μὲν τὰ διαστήματα τὰ ὅποια ἔπονται τοῦ Κε, ἀλλὰ μὲ τὰ διαστήματα τὰ ὅποια ἔπονται τοῦ Πα.

Ίδει καὶ ἡ Κλίμαξ τοῦ πενταχόρδου τούτου μέλους,

φ	Κε		Πα
	12	12	
Δι			Νη
	12	7	Ζω
Γα		9	Κε
	7		
Βου		12	
	9		Αἰ
Πα			

Ποίαν λοιπὸν μεταβολὴν ἔπροξένησεν ἡ φθορὰ τοῦ Πα ή τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ φθόγγου Κε;

Μετέβαλε πρῶτον τὰ διαστήματα τῶν τόνων τῶν χαρακτήρων ἔπειτα μὲ τὴν ἀλλαγὴν τούτων, (καθὼς καὶ τὰ σημεῖα τῶν μαρτυριῶν φανερόνουσιν,) ἥλλαξε καὶ τὸ μέλος τὸ ἔκαμε δηλ. ὅλως διάφορον.

Ποίαν πληροφορίαν ἔχομεν, ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν μαρτυριῶν διὶ ήφθορὰ τοῦ Πα, τεθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κε φθόγγου, ἥλλαξε κοντὰ εἰς τὰ διαστήματα, καὶ τὸ μέλος;

Ἡ μαρτύρια τοῦ Κε φθόγγου σημειοῦται διὰ τοῦ καὶ δύο στιγμῶν κάτωθεν καὶ οἱ ἀριθμοῦ, ἡ τοῦ Πα, διὰ τοῦ πκαὶ οἱ ἀριθμοῦ κάτωθεν. Ὅταν ὅμως μεταβάλληται ὁ φθόγγος Κε εἰς Πα, τότε ὁ Κε, σημειοῦται διὰ τοῦ καὶ κάτωθεν οἱ ἀριθμοῦ χωρὶς τὰς ἐν τῷ μέσῳ δύο στιγμὰς σημείουν, ὅτι ὁ Κε φθόγγος μετεβλήθη εἰς Πα· ἐκφωνεῖται μὲν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κε, ἀλλὰ μὲ ποιότητα τοῦ Πα φθόγγου· ἡ τοῦ Δι φθόγγου μαρτυρία σημειοῦται εὗτας δὲ ἡ τεῦ Ληστῶς δὲ ὅταν ὅμως ὁ Δι μεταβάλληται εἰς Νη, τότε ὁ Δι σημειοῦται εὗτας δὲ χωρὶς τὰς δύω ἐν τῷ μέσῳ στιγμάς σημείουν ὅτι ὁ Δι μετεβλήθη εἰς Νη, ἐκφωνεῖται μὲν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δι, ἀλλὰ μὲ ποιότητα τοῦ Νη φθόγγου· ἡ τοῦ Γα μαρτυρία σημειοῦται αὕτας 22, ἡ τοῦ Ζω εὗτας δὲ σημείουν ὅτι ὁ Δι Γα τόνος μετεβλήθη ἀπὸ μείζων τόνος εἰς ἐλάχιστον, διότι τούτου ἡ ποιότης δι' αὐτοῦ τοῦ σημείου τῆς μαρτυρίας δείκνυται· ἡ μαρτυρία τοῦ Βου, πάλιν, σημειοῦται οὕτας δὲ τοῦ δὲ Κε εὗτας δὲ σημείουν ὅτι ὁ Γα Βου τόνος ἀπὸ ἐλάχιστος μετεβλήθη εἰς ἐλάσσονα διότι τούτου ἡ ποιότης δι' αὐτοῦ τοῦ σημείου δείκνυται, καὶ τέλος, ἡ μαρτυρία τοῦ Πα σημειοῦται οὕτας δὲ τοῦ δὲ Δι οὕτας δὲ ὅταν ὅμως μεταβάλληται δ Πα εἰς Δι τότε δι σημειοῦται οὕτας δὲ σημείουν ὅτι ναὶ μὲν ἐκφωνεῖται δι εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πα ἀλλὰ μὲ ποιότητα τοῦ Δι φθόγγου. Ὅσαι δὲ μαρτυρίαι τῶν φθόγγων τῆς κλίμακος τῆς φθορᾶς δὲν σημειοῦνται τὰ εημεῖά των μὲ τὰ ἄρκτικὰ γράμματα τῶν φθόγγων τῆς φυσικῆς κλίμακος, φανερώντων ὅτι δὲν καταλύουσιν οὗτοι εἰς τὰς θέσις ἑκείνων, ἀλλὰ δπου ἀπαιτοῦσιν οἱ τόνοι τῆς φθορᾶς π. χ. ἡ μαρτυρία τοῦ Ζω φθόγγου ἀντὶ Γ ἔχει Ζ καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ τετάρτου φθόγγου ἀντὶ τοῦ Β ἔχει τὸ Κ κτλ. Διὰ τῶν μαρτυριῶν λοιπὸν δείκνυται ἡ διαφορὰ τῶν διαστημάτων καὶ ἡ ποιότης τῶν φθόγγων, τοῦ μέλους τοῦ φυσικοῦ ἀπὸ τὸ τῆς οἰασθήποτε φθορᾶς.

Τὸ ἴδιον ἀκολουθεῖ ἐὰν τεθῇ μία ἀλλή φθορά ἐπὶ ἑνὸς διποιουδήποτε φθόγγου η̄ οὐ;

Ἐὰν μὲν η̄ φθορὰ εἴναι διατονικὴ καὶ ὁ φθόγγος τοῦ τένου ἔκεινον ἐπὶ τοῦ ὅπσιου γῆθελε τεθῇ καὶ αὐτὸς διατονικοῦ γένους, τότε ἀκολουθεῖ τὸ ἴδιον δη̄.. παύει η̄ δνομασία ἔκεινον τοῦ φθόγγου καὶ φθέγγεται η̄ δνομασία τοῦ φθόγγου τῆς φθορᾶς· χωθῶς καὶ τὰ διαστήματα καὶ τὸ μέλος ἔκεινον τοῦ φθόγγου παύουσιν καὶ ἐκφωνοῦνται τὰ διαστήματα καὶ τὸ μέλος τὰ ὅποια ἀπαγγέλει η̄ φθορά· π. χ. ἐὰν ἐπὶ τοῦ Νη̄ φθόγγου τεθῇ η̄ φθορά τοῦ Δι, καὶ θελήσωμεν γὰρ καταβῶμεν μέχρι τοῦ Δι, η̄ γὰρ ἀναβῶμεν μέχρι τοῦ Γα, τότε δὲν καταβαίνομεν ως ἀπὸ τοῦ Νη̄, δη̄λ. Νη̄, Ζω, Κε, Δι σύτε ἀναβαίνομεν ως ἀπὸ τοῦ Δη̄, δη̄λ. Δη̄, Γα, Βου, Ηα, ἀλλὰ καταβαίνομεν ως ἀπὸ τοῦ Δι, δη̄λ. Δι, Γα, Βου, Ηα, καὶ ἀναβαίνομεν ως ἀπὸ τοῦ Δη̄, δη̄λ. Δη̄, Κε, Ζω, Νη̄. Ποίαν δὲ μεταβολὴν φέρει γῆτίθησι τῆς φθορᾶς τοῦ Δι, ἐπὶ τοῦ Νη̄, εἰς τὴν κατάβασιν καὶ εἰς τὴν ἀνάβασιν καὶ ποίαν διαφορὰν εἰς τὸ μέλος, ἵδε εἰς τὴν ἑστίαν λιμάκα.

Ἔδου καὶ η̄ διατονικὴ Κλίμαξ τῆς μεταβέσεως τοῦ Δι,
ἐπὶ τοῦ Νη̄ φθόγγου.

Γα	7	7	Νη̄
Βου	9	9	Ζω
Ηα			Κε
Δη̄	12	12	Δι
Νη̄			
Ζω	7	12	Γα
	9		Βου
Κε		7	Ηα
Δι	12	9	

Ἐν Κλίμαξ αὗτῃ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Νη̄ φθόγγου τὰ δὲ εἰς

ουσία πρὸς τὴν ἀνάβασιν μέχρι τοῦ Γα, ἐπειτα καταβαίνει μέχρι τοῦ Δι: δὲ Νη φθόγγος ἐννοεῖται διτε εἶναι δὲ ἀνώ Νη καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ὑπὲρ σύτον μαρτυρίας αἵτινες φέρουσι τὰς δύω βαρείας τῆς φθορᾶς ἀπὸ τοῦ Δι.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνεται καὶ ἀν τεθῇ ἡ φθορὰ τοῦ Βου, ἐπὶ τοῦ Ζω, ἡ ἡ φθορὰ τοῦ Γα, ἐπὶ τοῦ Νη καὶ καθιέται.

Πότε μεταχειριζόμεθα λοιπὸν τὰς διατονικὰς φθοράς;

"Οταν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν ἐνδε μέλους τὰ διαστήματα καὶ νὰ κάμωμεν αὐτὸ διάφορον.

Τίνι τρόπῳ κάμωμεν τοῦτο;

Θέτομεν αὐτὰς εἰς τοὺς φθόγγους ἔκείνους, ἀπὸ τοὺς δοπίους θέλομεν νὰ μεταβάλλωμεν τὰ διαστήματα καὶ τὸ μέλος.

"Οταν θέλωμεν νὰ μεταβάλλωμεν ἐνδε μέλους καὶ τὸν ἥχον αὐτοῦ, καὶ τὸ γένος, καὶ τὸ σύστημα, καὶ τὰ διαστήματα τότε τίνι τρόπῳ θέλομεν κάμει τοῦτο;

Πάλιν διὰ τῶν φθορῶν π. χ. ἐὰν τὸ μέλος εἴηται χρωματικοῦ γένους μεταχειριζόμεθα τὰς διατονικὰς, ἡ ἐναρμονίους φθοράς, ἐὰν τὸ μέλος εἴηται διατονικοῦ γένους μεταχειριζόμεθα τὰς χρωματικὰς, ἡ ἐναρμονίους φθοράς. Ἐὰν δὲ εἴηται ἐναρμονίου γένους, μεταχειριζόμεθα τὰς χρωματικὰς, ἡ διατονικὰς φθοράς.

Πῶς γίνονται αἱ μεταβολαὶ τῶν ἥχων, τῶν φρενῶν, τῶν ευστημάτων καὶ τῶν διαστημάτων ἐνδε μέλους;

Οὕτως θέλοντες νὰ μεταβάλλωμεν ἐνδε μέλους τὸν ἥχον, τὸ γένος, τὸ σύστημα καὶ τὰ διαστήματα κάμομεν τὴν μεταβολὴν τοιουτοτρόπως, θέτοντες δηλ. τὴν φθορὰν πάντοτε εἰς τόνους ἐστῶτας καὶ δχι μετατιθεμένους, δλ. εἰς τόνους ἔχοντας τὰς βάσεις τῶν φθόγγων των σταθεράς εἶναι δὲ οὕτωι δ Πα, δ Δι, δ Κε καὶ δ ἄνω Πα καὶ δχι εἰς κινουμένους, δηλ. μετατιθεμένους τῶν φυσικῶν των θέσεων, διότι πῶς ἡμπερεῖς νὰ θέσης π. χ. ἐπὶ τοῦ Βου Γα τόνου τοῦ πλαγίου δευτέρου ἥχου, τὴν διατονικὴν φθορὰν τοῦ Γα καὶ νὰ μετα-

Θέσης τὸν Γα φθόγγον ἀπὸ τὴν χρωματικὴν θέσιν του εἰς τὴν διατονικὴν, ἐνῷ αἱ φθοραὶ δὲν μεταβέτουν τοὺς φθόγγους εἰς τοὺς ὅποίους τίθενται, ἀλλὰ ρόνον τὰ διαστῆματα μεταβάλουσι καὶ νὰ κατεβάσης δηλ. τὸν Γα φθόγγον ἐννέατην φθόγγατα ἀπὸ τὴν χρωματικὴν θέσιν του, καθὼς ἐτέθη εἰς τὰς λέξεις Καὶ ἐν δδῷ ἀμαρτυρῶν οὐχέστη (Ἰδε αὐτὰς εἰς τὴν Ἀνθολογίαν Θ. Φωκέως σελ. 49) ήτις, νομίζω, ἐτέθη χωρὶς νὰ τὸ ἀπαιτοῦσιν οἱ Μουσικοὶ κανόνες.

"Ιδε καὶ εἰς τὰς λέξεις, ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ (Ἀνθολογ. Θ. Φωκέως σελ. 58), πῶς ἔγειναν αἱ μεταβολαὶ τῶν φθόγγων Δι χρωματικοῦ καὶ Πα διατονικοῦ, καταλλήλως, δηλ. μὲ τοὺς μουσικοὺς κανόνας, ἐπειδὴ καὶ ἡ χρωματικὴ φθορὰ τοῦ Δι ἐτέθη ἐπὶ τοῦ διατονικοῦ Δι, καὶ ἡ διατονικὴ φθορὰ τοῦ Πα ἐτέθη ἐπὶ τοῦ χρωματικοῦ φθόγγου Πα, ἐτέθησαν δηλ. ἀμφότεροι ἐπὶ φθόγγων ἐστώτων καὶ ὅχι μετατιθεμένων, ἤγουν ἔγειναν αἱ μεταβολαὶ τοῦ μέλους ἀπὸ θέσεις τῆς κλίμακος εἰς τὰς ὅποιας ἐκφωνοῦνται φυσικῶς καὶ οἱ χρωματικοὶ φθόγγοι καὶ οἱ διατονικοί.

Εἶναι καὶ ἄλλαι πολλαὶ περίοδοι μέλους τονισμένοι κατὰ τὸν ἄνωθεν τρόπον· ἄλλα περιττὸν νὰ τὰς γράψω.

"Οταν μεταβαίνομεν ἀπὸ δεύτερον ἤχον εἰς πλάγιον τοῦ δευτέρου καὶ ἀπὸ τούτου εἰς δεύτερον, τίνι τρόπῳ φυλάττομεν τὴν θέσιν καὶ τὴν ποιότητα τοῦ φθόγγου ἐκείνου τοῦ τόνου ἀπὸ τοῦ δρόποιου κάμορεν τὴν μετάβασιν;

'Ἐὰν δὲ φθόγγος τοῦ τόνου ἐκείνου εἴναι ποιότητος τοῦ γενανώ, μεταχειρίζόμεθα τότε τόνον τοῦ γενανώ, ἐὰν τοῦ νεανές, μεταχειρίζόμεθα τοῦ νεανές, καθὼς εἰς τὰς λέξεις, ἐξῆλειψε καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργεισε, (Ἰδε εἰς τὸ Ἀναστασιματάριον Κ. Πρωτοψάλτου) ἐτέθη ἡ φθορὰ τοῦ Δι φθόγγου τοῦ πλαγίου δευτέρου ἤχου, ὅχι εἰς ἄλλον φθόγγον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Γα τοῦ δευτέρου, ἐπειδὴ δὲ οἱ φθόγγοις τοῦ πλαγίου δευτέρου ἐκφωνεῖται καθὼς οἱ Γα τοῦ δευτέρου μὲ τὴν αὐτὴν ποιότητα, δηλ. τοῦ γενανώ καὶ

εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐὰν ἀρχωνται εἰ φθόγγοι τῶν κλιμάκων
αὗτῶν Πα καὶ Νη, ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν βάσιν.

Ποία μεταβολὴ γίνεται εἰς τὸ μέλος τοῦτο, μὲ τὴν τίθη-
σιν τῆς χρωματικῆς φθορᾶς τοῦ φθόγγου Δι ἐπὶ τοῦ φθόγ-
γου Γα τοῦ δευτέρου ἥχου;

Πρῶτον ἐφθόγγος Γα φέρει τὴν ὄνομασίαν τοῦ φθόγγου
Δι, τὰ διαστήματα ἔπειτα ἐκφωνοῦνται κατὰ τὴν ἀπαίτησιν
τῆς φθορᾶς τοῦ Δι, καὶ τὸ μέλος γίνεται διάφορον.

Αἱ μαρτυρίαι εἰς τὰς μεταβολὰς τὰς ὁποίας προξενεῖν αἱ
φθοραὶ ὅταν τίθωνται εἰς τοὺς φθόγγους τῶν τόνων τῶν γα-
ραχτήρων, τίνι τρόπῳ σημειοῦνται;

Κατὰ τὰς παιότητας τὰς ὁποίας παράγουσιν αἱ φθοραὶ
εἰς τοὺς φθόγγους τῶν τόνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἕνεργούσιν κα-
θώς εἰς τὰ τῶν φθορῶν παραδείγματα ἐδείξαμεν ὅσι οὐδὲ τῶν
φθόγγων τῶν τόνων τούτων καταλύουσιν εἰς θέσιν φυσικήν
τῆς φυσικῆς κλίμακος, αἱ μαρτυρίαι τούτων φέρουσι πάντοτε
τὰ σημεῖά των μαζὶ μετὰ τὰ ἀρκτικὰ γράμματα τῶν φυσικῶν
φθόγγων τῆς κλίμακος. ὅσοι δὲ ὅχι, φέρουσι καὶ τὰ σημεῖα
καὶ τὰ γράμματα τῶν φθόγγων ἢν παράγουσιν κι φθοραὶ.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Ἰωαννίνοις Κύριοι.

Ο Θεοφ. Ἐπίσκ. Περιστερᾶς Κύριος Κύριος	Σωμ. 5.	Πηπᾶς Ἀθηνάτ.
Ο Ἡγούμεν. Ἐλεούσης Κ. Ἀββαχούμη	Σωμ. 4.	Πηπᾶς Νικόλ. Οἰκ. Ἀγ. Μαρίνης
Ο πρώην Πρωτοσύγγ. Κ. Μητρούλος	Σωμ. 5.	Πηπᾶς Χαράλ. ἐφημ.
Ο Πρωτοσύγγ. Σινατέης Κύριος Μελέτιος	Σωμ. 5.	Πηπᾶς Νικόλ. ἐφημ. Ἀγ. Νικ. ιεροδιάκ.
Ο Πρωτοσύγγ. Σινατέης Κύριος Μελέτιος Πανταζίδης	Σωμ. 5.	Πηπᾶς Ἰωάν. ἐφημ. Βονία.
Ο Πανος. ἡγάντης Σωσίνον Πογδερικνής Κύρ. Θεόκλητος	Σωμ. 5.	Πηπᾶς Θεόδ. « Περιβλ.
Ο ἀρχιδιάκονος τοῦ ἀγ. Ἰωανν. Κύρ. Γρηγόριος	«	Πηπᾶς Κοσμᾶς ἀπὸ Περάτ.
Ο ἵερος. τοῦ ἀγ. Ἰωαν. Δανιὴλ.	«	Πηπᾶς Ἄναστ. ἐφ. Ἀρχ.
Ο Π. ἡγ. Παντελέημ. Χρύσανθος.	«	Η Ἐκκλ. τῆς Ματροπόλ.
Ο ἱερ. Ἐλεούσ. Μελέτιος.	«	Δ. Καζαντζῆς.
Ο Π. ἡγ. Περιστερ. Χρύσανθος.	2	Β. Καντάρας.
Ο Π. ἡγ. Λιγγιάδ. Σωφρόνιος.	2	Πρωτοψ. αὐτῆς Ἀ. Χαροπιάδ.
Ο σιδ. παπᾶς Σπυρίδων.	3	Λαμπ. Κ. Ξενθόπουλος.
Ο Π. ἡγ. Ρωμαν. Παρθένιος.	2	Ιεροδιάκ. αὐτῆς Ἰωάνν.
Ο Π. ἡγ. Μωσαν. Γρηγόριος.	2	Η Ἐκκλ. Ἀρχιμανδρ.
Ο Π. ἡγ. Ἀγγελομ. Χρύσανθος.	«	N. Ἰωσήφ.
Ο Π. ἡγ. Ασπραγγέλ. Χριστόφ.	«	Π. Στούπης.
Οι αἰδεσιμώτ. Περεῖς.	«	Λαμπ. Κ. Γκούτζης.
Πηπᾶς Χαράλαμπος Οἰκ.	« 2.	Ιεροδιάκ. αὐτῆς Παρθένιος.
Πηπᾶς Κωνστ. ἐφημ. Μητρ.	«	Κράχτης « Σωτήριος.
Παπᾶς Ζώνης	«	Η Ἐκκλ. Ἀγ. Νικολάου.
Πηπᾶς Κωνστ.	«	Κ. Σιλαμάγκας.
Πηπᾶς Σωτ. Σακ. Ἀρχιμανδρ.	«	Λαμπαδ. αὐτῆς Ἀν. Στασινός.
Πηπᾶς Ἀλέξ. ἐφημ. Ἀρχιμ.	«	Η Ἐκκλ. Ἀγ. Μαρίνης.
Πηπᾶς Δημήτρ.	«	Πρωτοψ. αὐτῆς Γρ. Ἀλεξίου.
		Λαμπαδ. « Θ. Βέργου.
		Η Ἐκκλ. Περιβλέπτου.
		Η Ζωσιμαία Σχολή. Σωμ. 40.
		Η Σχολὴ Νεγκάδων.

Οἱ ἀξιότιμοι Κύριοι.		
Π. Σακελλάριος.	Σώμ. 2	Χριστόδουλος Κουτούζης διὰ τὴν
Β. Λιάμπενς.	" 2	Σχολὴν Κουκουλίου. Σωμ. 2
Αλκ. Λιάμπενς.	" 2	Ἀριστείδης Ἡγουμενίδης διὰ τὴν
Θ. Σ. Θεοχάρους.	" 2	Ἐλλ. Σχολὴν Κονίτονς. Σ. 2
Γ. Ζωΐδης.	" 2	Γ. Μολυβάδας.
Νικόλ. Ἀσβεστᾶς.	" 2	Π. Καμενάρης.
Ν. Φίλος.	" 2	Αλ. Μπεκλάρης.
Κ. Κοντόπουλος Ιατρὸς.	" 4	Ξ. Ἀναστασιάδης.
Κ. Ἀλιεύς.	" 2	Α. Παναγιώτου.
Π. Κολοθῆς.	" 2	Κ. Κούρεντας.
Ὀρέστης Ἰωαννίδης.		Γ. Ν. Καραχρήστου.
Π. Δ. Ἀθανασούλας.		Μ. Σ. Τζόντσου.
Κ. Ἀθανασούλας.		Χ. Τ. Τζόντσου.
Ι. Νικολαΐδης.		Πολυζώνης Βελλαρᾶς.
Η. Βελλαρᾶς.		Ἀποστόλης Μολυβάδας.
Γ. Βλαστός.		Γ. Μέκαλης.
Ι. Σιάσοκας.		Δ. Σπαθάρης.
Ν. Ζήτου.		Π. Γ. Τζέτσικας. Σ. 2
Κ. Διαμαντίδης.		Χαράλαμπος Ἡγουμενίδης.
Α. Τσακμάκης.		Γ. Δ. Καντάρας.
Ι. Βουδεύρης ἐκ Γρεβενίτου.		Δ. Σχλαμάγκας.
Γ. Χ. Φολίδης.		Κ. Χ. Τζαβέλας.
Σ. Δελεκούρας.		Μιχαὴλ Μέλλος.
Ηαπά Γεώργ. Γιαννοπούλος.		Σπυρίδων Στύλος.
Γ. Αιοκάτης.		Ι. Χαριτιάδης.
Μ. Ηγπα-Νικολάου.		Νικ. Βέλλος ἐξ Ἀργείστης.
Π. Τσακμάκου.		Χαρτος Μούδης.
Α. Γρηγοριάδης.		Β. Τσιμόπουλος ἐκ τῆς Νήσου.
Χαρολάμ. π. Δημητρίου.	" 3	Α. Π. Οίκονέμου.
Κ. Βαρδάκης.		Χ. Δ. Γραμπιάτης.
Κ. Τσακμάκης	" 3	Β. Παπ. Δ. ἐκ Κριτσούνιστης.
Β. Σάρρας.		Πέτρ. Σ. Μπαρ. πασίκης.
Α. Κουρσοβιτσινός.		Γ. Χριστοδούλης.
Αθ. Σάρρας.		Αλκ. Ἀδαμαντίδης ποι.
Σ. Καλούδης		Γ. Χ. Πρόκος Ἀρτούρ. Σ. 2
Η. Κ. Πάρπους.		Σ. Ζ. Μπαρέκας.
Κ. Φότου.		Σ. Η. Βαρνάβας.
Ι. Κομπατῆ.		Κ. Κυριαζῆς
Κ. Βελλαρῆς Ιατρὸς.		Δ. Ν. Μαρνέλης.
Π. Μαρκίδης Αχρισταῖος.		Α. Αγγ. Μπαχάλης. Σ. 2
		Α. Αγγ. Μπαχάλης. Σ. 2

Χρίστος Κιούρης
 Β. Χρυσός
 Κώνσταντίνος Χατζής
 Μασέλος Ανάγνωστης.
 Ιωάννης Στάτου.
 Κωνσταντίνος Τσιμεύρης.
 Αριστείδης Δετίλης.
 Α. Χ. Γκέρελας.
 Α. Τόλκου.
 Σ. Παλάσκας.
 Δ. Καντάρας.
 Γ. Καλομπότας.
 Σ. Ι. Σταμάτη.
 Η. Αναστασίου.
 I. Παλάσκας.
 N. Νάκη.
 Σ. Τζατζάς.
 Δ. Δεβέρης.
 I. Φ. Χάττα.
 Π. Τζεβέλας.
 Ν. Κοντογιάννης.
 N. Π. Στόλου.
 Λ. Θεοδωσίου.
 Γ. Χ. Κράχτου.
 Σ. Β. σιλειάδης.
 Δ. ΜεΠλάτωνας.
 Δ. Οίκον. ἐκ Σκαμνελίου.
 Λ. Ιωάνν. Κακοσιάννης.
 Κ. Ζεβαλιάννης.
 Ν. Δ. Χ. Γεωργιάδης.
 Λ. Δ. Κανδάρας.
 Κ. Κουρουμάντσης.
 Θ. Σ. Σχλημάγας.
 Αναγν. Δ. Μέκαλης.
 Π. Γ. Θεοπότης.
 Θ. Δ. Μέκαλης.
 Ιωάνν. Δ. Οίκονόμου.
 Κ. Ν. Μέρτσης
 Δ. Καλτε. Μπακάλης
 Θ. Σ. Όρολεγάς.
 Σ. Σεπετάς

N. Παπ. Δημητρίου.
 Γ. Δ. Τσιάσιος.
 Ν. Στόλου. ἐκ Σάπτου.
 Σ. Μ. Αράπης.
 Γούστης Κ. Ζαχαρτζῆς. « 2
 Αναγνώστης Ν. Χαλλάσης.
 Κωνσταν. Μπακάλης.
 Γεώργ. Η. Πασιαλή, ἐκ της Νησιών.
 Νούσας Β Νάρη.
 Στέφανος Μπακάλης.
 Θρασύβουλος Γρ. Καστρινοῦ
 Σπυρίδων Ανδρέας.
 Δημήτρ. Ι. Πετσαλίτης.
 Μάρκος Μπλανεγάννης.
 Νικόλαος Αναγν. Μέκαλη.
 Κωνστ. Γ. Παπαχώνετας.
 Β. Σπ. Μπίλης.
 Β. Δ. Σουλιώτης.
 Α. Γρηγοριάδης. Σωμ. 10
 Κυριάκης Παναγιώτευ.
 Αθ. Χ. Τσόλης.
 Κυριακός Οίκονόμου.
 Αχιλλεύς Α. Νησιώτης.
 Κ. Οίκονομίδης.
 Δ. Μακρής.
 Γεωρ. Α. Μπίλας.
 Γεωργιος Στόχας.
 Δημ. Τσατάλης.
 Μποχ. Αρτα.
 Χρήστος Παππᾶ.
 Αθράδη Καψάλης.
 Γεώρ. Χρ. Τζάτζου.
 Βασίλ. Δ. Κεραλίδης.
 Μιχαήλ Στ. Χ. Τζέντζου.
 Χριστ. Στ. Χ. Τζέντζου.
 Δημ. Απ. Ιατροχεράδηγου.
 Σπυρίδων Θ. Βραδῆς.
 Αντών. Παπανικολάου.
 Σωτήριος Κ. Γκέγκες.
 Σπυρίδων Γ. Βιργαδέφης.
 Σ. Δ. Ντάγκης.
 Στ. Δ. Παπαζημέρου.

Ο Π Ηγ. Βατεῖ; Σχισμήλ.

Ο ΑΙ. Παπ. Νικόλαος, ἐκκαλέτζης

Θ. Ν. Γιαννόπουλος.

Δ. Ηρμηνεύης.

Γ. Χάσκερης.

Αθ. Σπ. Χρυσοχόου

Δ. Ἀθανασίου ἐκ Λεσκάτου.

Α. Σπυρ. Ἀράπης.

Ἀναστ. Δ. Πράσσου.

Νικόλ. Παπ. Δημητρίου.

Ιωαν. Ν. Ἀράπη.

Γεώρ. Δ. Τσέτσου.

Οἱ Καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι

τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς

Σπ. Μανάρης.

Σωτήρ. Γρηγοριάδης.

Χρ. Θ. Ἀρετίος.

Βκσίλ. Τσίμας.

Σωτήριος Κοντοθανάσης.

Δημ. Σιδώμος διδ. τῆς Τουρκικῆς

Ἰωάννης Χρ. Μπογᾶς.

Α. Β. Ρωμαΐδης.

Β. Δ. Κεφάλης δημοδιδάσκαλος.

Οἱ μαθηταὶ αὐτῆς.

Σπυρίδων Τσέκος.

Στέργιος Μητρίτος.

Γελκνδ.; Γ. Σχιπάνης.

Μητρούς Παπαλάπα ἐκ Καλωτᾶ

Ἰωάν. Ἀβραμίου ἐκ Πρεμετᾶς.

Δ. Κωνστ. Λογοθέτου ἐξ Ἀρτσίστης

Ἀχιλλεὺς Ἡλ. Οίκουνδου.

Παναγιώτης Δ. Τσάτος.

Δημ. Παπ. Ἰσραὴλ.

Δημ. Α. Ρωμαΐος.

Δημ. Ν. Βουτιάδης. Σωμ. 2

Νικόλαος Η. Καζαντζῆ.

Χριστόδ. Βενιαμίν Λαζαρετίδης.

Δημ. Ζώτογλους.

Ἀλέξανδρος Ι. Σάρρχ.

Ἀριστείδης Δ. Πανούση.

Ἀλέξιος Μ. Πρέντζες.

Σπυρίδων Δ. Παπ. Ἀβραέμ.

Ἀναστ. Ι. Β. Γιάττα.

Βασίλειος Δημητρίου.

Κωνστ. Σ. Τσίρος.

Ἀντώ. Κωνσταντινίδης Μπάζας.

Δημ. Λ. Διαδέης.

Δημ. Π. Οίκουνδου.

Βασίλ. Μητρούς λαζανοχαστρ.

Στέφ. Κ. Χατζῆ.

Ι. Γ. Πανταζῆ.

Κ. Δ. Θωματίδης ἐκ Μοτσάρης.

Ζώτος Ν. Ζώτου.

Γεώρ. Βεζζαδής.

Πέτρος Ρίζουλης Βουρμπιζή της

Οἱ ἐν Λαρίσῃ Κύριοι.

Μ. Πρωτ. Ἀγ. Ἀχιλλεου. 2

Κ. Παπ. Γ. Λαζαράδ τῆς εὐτ. ἐκκ.

Ι. Παπ. Τριανταφύλλου ψάλτης.

Ἀναστ. Παναγιώτου.

Ἀποστ. Ιωάννου.

Ψάλτ. Σουφλὸρ. Μηχαλᾶ.

Σκκ.π. Λ. ἐφ. Παρράχ. Μηχαλᾶ.

Ἀναγν. πρωτοψ. Ἀγ. Νικολάου.

Ἀλεξανδ. Γ. Κιτσανέλης τούρη.

Οἱ ἐν Τρίκκῃ Κύριοι.

Ο Ἀγ. Τρίκκης Κύρ. Κωνσταντίος. 3

Ο ἀνεψ. Ἀντ. Γ. Αὐδόνουλος.

Γ. Ταχατζῆ Ελληνοδιδ.

Ο Μουσ. Κ. Βελετάνης.

Δ. Παπαδόπουλος. Ιατρὸς.

Ἀναγν. παπ. ἐξ Ἀγράφων.

Ν. Κ Διδάσκαλος. Άλληλος.

Ἀθαν. Κοκοράς.

Ο πρ. Ἡγ. Βαρλαὰμ Φαβρήλ.

Ο Δημοδ. Ἀνδ. Δ. Ζωγραφίδης

Δ. Κ. Σημῆς.

Περικλ. Γούλ. Ἀννης.

Γ. Ιωάνν. ἐκ Κρανίας.

Οἱ ἐν Παραμυθίᾳ Κύροι.

Οἱ Παπικοὶ Ἅγιοι Παραμυθίας Κύροι.
Ανθίμος.

10

Οἱ Περδ. Κ. Σπυρίδων.

Ἀντετ. Κ. Κυρζήσ.

Βασιλείος Ν. Σιργούλης.

Νικόλαος Παπᾶ Αθανασίου.

Οἱ ἐν Μεσολογγίᾳ Κύροι.

Οἱ Μουσικοδόδ. Ανθίμος Ἀρχιδ.

Νικόλαος Ἱερεῖς Σακκελίων.

Ἀλέξανδρος Καρδακάς.

Μιχαήλ Λάμπρου.

Γ. Δ. Λιμπεράκης.

Δ. Μαλακάσας.

Χ. Δ. Ηπτζήρας.

Νικόλ. Δ. Σκυδελιώρας.

Παντολέων Αναγνωστόπουλος.

Π. Ν. Χαλκόπουλος.

Α. Ε. Βαλαμάς Σάρα. 10

Κλεομένης Ἀθανάσ.

Ἀναστάσιος Πεπονής.

Δ. Ζανάτος Δημοδιδάσκαλος.

Οἱ ἐν Ἀρτῃ Κύροι.

Ιωάννης Καρασούλας.

Β. Χ. Πλάτου.

Εὐστράτ. Παπᾶ Βασιλείου.

Νικόφυτος Ἡγ. Σιλλάδης.

Οίκου Παπᾶ Χρήστος.

Γεώρ. Οικονόμος.

Μέρκλης

Αναστ. Γαλάνης.

Αθ. Ταληγάδης.

Πάνος Σκοριτσανίτης.

Β. Ζέρβης.

Χ. Παν Μπουλάς.

Γ. Ηάτζης.

Ἀναγνώστης Κετζέλης.

Ιωάννης Δημητραδής.

Γεώργιος Αποστολίδης.

Παπᾶ-Κανούτ. Οίκου.

Νικόλαος Ζέρβης.

Χτράλαμπος Σχπρίχης.

Νικόλαος Παπακώστα.

Οἱ ἐν Ηογδοριανῇ.

Ἡ. Ι. Μονὴ Προφήτ. Ἡλιοῦ.

Ο Ηγ. Βεντούμιου Αρχιμανδρ.

Χριστ. Β. Αχριτέτης.

Βασ. Γ. Φλέρου.

Β. Νικολάει διά τὴν Σχολήν.

Π. Ἰ Κασσίθης κάτω Σουδεγά.

Ν. Ευλένης Σητοκένης Ἐλληνος.

Οἱ Μαθηταί.

Δ. Πολυζών Ψιγγας.

Παναγιώτης Β. Τσίνου.

Χριστόδουλος Κασσιλικούτης.

Ιωάννης Γ. Νάσση.

Βισέλιος Α. Νίστη.

Κωνσταντίνος Σκαρένης.

Γεώργιος Ι. Ιερέως.

Κωνσταντίνος Βαπτά-Νικολάου.

Οἱ ἐν Πρεβετῇ Κύροι.

Βασίλειος Ι. Κατστρατείρος.

Κωνσταντίνος Παπαναστατίου.

Παναγ. Χρόστοντεκ Κοσσόβ.

Γ. Δ. Κριουζόος Ἐλληνος.

Η. Α. Παπαγελόπους Ἀλληλος.

Ζαΐζης Βακτηριάδης.

ΒΙΒΛΙΟ ΡΑΦΗΤΑΣ Τῆς Ἐλληνε-

χῆς Σχολῆς.

Χαράλαμπος Εύθυμου εἰς Ἑτ.

Ιωάννης Σχετέριου

Ιωάννης Αποστόλου εἰς Ὁρένης.

Κωνσταντίνος Λιλίδης ἐκ Νοτίου.

Οἱ ἐν Μετσόβῳ Κύροι.

Γεώργιος Ν. Λειτζής.

Γεώργιος Κ. Μασίλη.

Άθαν. Δ. Κωλέττης.

Δικαιόπατρος Μον.

Βασίλειος Γ. Γαϊρλας.

Αἱ ἐπόμεναι διορθώσεις ἐπεδόθησαν ἡμῖν εἰς προσθήκην
μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου παρὰ τοῦ ἐκδότου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 25 Ιουλίου 1871.

Εἰς τὴν Σελίδα 8, στίχ. 2 ἀντὶ ἐλάχιστος ἐτέθη ἐλάσσων.

» » » 9 » 6 » διαστήματέστου » ὑπὲραυτόν τόνου
αὐτόθι   ἀντὶ ἡμίτονον ἀπὸ 6[12] » ἡμιόλιος.

»   » λεπτὴν καὶ ἀδύνατον » ἡμιολ. διαστήμ.

»   9 » ἡμιόλιος   » ἡμίτ. ἀπὸ 6[12].

Εἰς τὴν Σ. 10, στίχ. 14 ἀντὶ Πα-Βου, ἐτέθη Βου-Γα καὶ
» Βου-Γα, » Πα-Βου.

Εἰς τὴν Σ. 14, στ. 7 ἀντὶ παρὰ τὰς φθορᾶς ἐτέθη παρὰ τῆς ὑφέσ.

» 15, » 1 » τὸν ἔχοντ. τὴν φθορ. » ὁ ἔχων κτλ.

» » » 10 » ἀνωθεν ἐτέθη κάτωθεν ὁ σαυρός...

» 16 » 18 » χησάρ, » νιεαμπτούρ.

» 17 εἰς τὴν κλίμακα ὁ Κε ἀντὶ εἰς τὴν φυσικήν του θέ-
σιν μετετέθη.

Εἰς τὴν Σελ. 21 στίχ. 28 ἀντὶ κλίμακος ἐτέθη μιᾶς κλίμακος.

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν Κυρίων Συγδρομητῶν διότι
ἐνεκάρτης ἐλλείψεως τῶν μουσικῶν χαρακτήρων, ἐξεφράσ-
θην παρὰ τῆς θελήσεώς μου διὰ λέξεων καὶ παραπομπῶν.

‘Ο Ἐκδότης.